

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **LERAM gastro, s. r. o.**, se sídlem Nádražní 595/4, Brno, zast. Mgr. Luděkem Růžičkou, advokátem se sídlem U Svitavy 1077/2, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, ve věci ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2016, čj. 30 A 130/2015 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení..

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno IV (dále jen „žalovaný“ nebo „správce daně“) zahájil u žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 11. 11. 2014 daňovou kontrolu na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2013. Zahájení daňové kontroly napadl stěžovatel dne 23. 3. 2015 stížností proti postupu správce daně dle § 261 odst. 1 až 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro projednávanou věc. Ve stížnosti namítal, že daňová kontrola byla zahájena a je vedena neoprávněně místně nepřislušným finančním úřadem, a požadoval ukončení daňové kontroly.

[2] Správce daně na stížnost reagoval vyrozuměním o vyřízení stížnosti ze dne 29. 4. 2015, kterým shledal stížnost nedůvodnou. Z vyrozumění vyplývá, že stěžovatel je registrován k daním u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj a jeho spis je uložen na Územním pracovišti Brno III.

Skutečnost, že daňová kontrola je vedena Územním pracovištěm Brno IV nemá na její zákonnost vliv, neboť uvedené pracoviště spadá rovněž pod Finanční úřad pro Jihomoravský kraj.

II. Řízení před krajským soudem

[3] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se stěžovatel domáhal ochrany před nezákonným zásahem, spočívajícím dle tvrzení žalobce v nezákonně zahájené a prováděné daňové kontrole. Podle žaloby je daňová kontrola z důvodu místní nepříslušnosti Územního pracoviště IV provádějícího kontrolu nezákonná, nepřipustně omezuje právo stěžovatele na podnikání a zasahuje do jeho práva na soukromí. Vzhledem k trvajícím zásahům se stěžovatel domáhal rozsudku, kterým by krajský soud žalovanému uložil povinnost ukončit daňovou kontrolu.

[4] Krajský soud nejprve ověřil, zda byly splněny podmínky řízení. Ze správního spisu zjistil, že stěžovatel podal stížnost proti postupu správce daně. Ve spisu však nebyla založena žádost stěžovatele nadřízenému správci daně o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu, kterou je dle judikatury Nejvyššího správního soudu nutno považovat za prostředek obrany proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v zahájení a vedení daňové kontroly. Krajský soud proto usnesením ze dne 7. 1. 2016, čj. 30 A 130/2015 – 24, vyzval stěžovatele k tomu, aby soudu doložil naplnění podmínek pro vedení soudního řízení, tj. že bezvysledně vyčerpал prostředky obrany před nezákonným zásahem žalovaného.

[5] Na uvedenou výzvu stěžovatel reagoval vyjádřením ze dne 19. 1. 2016, v němž uvedl, že jeho žaloba obsahuje veškeré náležitosti požadované zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žádný předpis podle stěžovatele neukládá povinnost podat žádost nadřízenému správci daně před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Takový závěr se objevil podle stěžovatele pouze ojedinele v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, čj. 9 Aps 4/2013 – 25 (dostupném na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), a to pouze jako obiter dictum. Právní názor uvedený v citovaném rozsudku stěžovatel považoval za nezákonný a mylný. Ve správním soudnictví je vždy zapotřebí volit výklad maximálně dbající zachování práva na přístup k soudu.

[6] Krajský soud napadeným usnesením žalobu stěžovatele na ochranu před nezákonným zásahem odmítl. Poukázal na to, že se stěžovatel žalobou domáhal ochrany proti zahájení a vedení daňové kontroly. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je v takovém případě nutno za prostředky obrany, které je potřeba vyčerpат před podáním zásahové žaloby, považovat nejen stížnost na postup správce daně dle § 261 odst. 1 až 5 daňového řádu, ale též žádost o prošetření způsobu vyřízení této stížnosti dle odst. 6 téhož ustanovení. Stěžovatel přitom žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti k nadřízenému správci daně nepodal, což sám potvrdil. Krajský soud dále uvedl, že závěry přijaté v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, čj. 9 Aps 4/2013 – 25, nebyly vysloveny jako obiter dictum, ale představovaly nosné důvody tohoto rozhodnutí. Krajský soud neshledal důvody, pro které by se měl od uvedených závěrů odchýlit. Správní soudnictví je postaveno na principu subsidiarity soudní ochrany. Před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem proto musí být vyčerpány jiné prostředky ochrany.

pokračování

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu včas podanou kasační stížností. V kasační stížnosti uvedl, že skutečně nepožádal nejbližší nadřízeného správce daně, aby prošetřil způsob vyřízení stížnosti. Tato otázka však podle něj nebyla meritem žaloby. Závěry rozsudku NSS, sp. zn. 9 Aps 4/2013, stěžovatel považuje za ojedinělé a nereflektující práva daňového subjektu. Nezbytnost podání žádosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu nebyla řešena krajským soudem, ale poprvé až Nejvyšším správním soudem. Názor Nejvyššího správního soudu zde uvedený proto nemůže mít váhu všeobecně závazného judikátu, neboť byl vysloven poprvé a nemohl být dále napaden opravnými prostředky. Žádost dle § 261 odst. 6 daňového řádu nelze podle stěžovatele považovat za prostředek ochrany před nezákonným zásahem správce daně z důvodu, že žádost směřuje proti způsobu vyřízení stížnosti a nikoli proti nezákonnému zásahu samotnému (daňové kontrole). Namítaná žádost tedy ani neslouží k hmotněprávnímu posouzení vyřízení stížnosti, ale pouze k procesnímu prošetření způsobu vyřízení. Podle stěžovatele by se věci měl zabývat rozšířený senát. Napadené usnesení je podle stěžovatele nepřezkoumatelné, neboť v něm chybí bližší odůvodnění nepřijatelnosti žaloby. Krajský soud se ani nezabýval podstatou nezákonného zásahu. Kasační stížnost se dále věnuje důvodnosti podané žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v tvrzené nezákonně vedené daňové kontrole.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 12. 4. 2016, kterým se plně ztotožnil s vypořádáním věci krajským soudem.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[9] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Tato nezákonnost může spočívat v nesprávném posouzení právní otázky soudem (např. aplikuje-li soud výlukou ze soudního přezkumu, která na věc nedopadá), nebo v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, čj. 6 As 2/2015 – 128).

[10] Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 – 98). K těmto vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení z těchto hledisek a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného usnesení, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud nedostatečně odůvodnil nepřijatelnost žaloby a povahu institutu žádosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu, coby ochranného prostředku proti vedení daňové kontroly. Zdejší soud však neshledal tuto námitku důvodnou. Krajský soud podrobně vyložil, proč je nutno žádost daňového subjektu nadřízenému správci daně o prošetření způsobu vyřízení stížnosti považovat za opravný prostředek, který je nutno vyčerpat před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Své závěry opřel o relevantní zákonná ustanovení a judikaturu a vyložil, proč je třeba trvat na vyčerpání tohoto opravného prostředku před podáním žaloby. Odůvodnění napadeného usnesení tedy odpovídá zákonným i judikатурním požadavkům na jeho přezkoumatelnost (srov. například rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, čj. 5 As 72/2010 – 60, ze dne 17. 1. 2008 čj. 5 As 29/2007 – 64, ze dne 30. 11. 2007, čj. 4 Ads 21/2007 – 77, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73).

[12] Namítal-li stěžovatel, že se krajský soud nevěnoval hmotněprávnímu posouzení důvodnosti žaloby, pak je třeba poukázat na způsob rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud dospěl v projednávané věci k závěru, že nejsou splněny podmínky řízení žalobě, neboť stěžovatel nevyčerpal jiné právní prostředky obrany ve smyslu § 85 s. ř. s. Žalobu stěžovatele proto odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jejímú věcnému posouzení se v takovém případě nemohl věnovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2016, čj. 5 Afs 167/2015 – 46). Námitka proto není důvodná.

[13] Pro celkové posouzení důvodnosti kasační stížnosti je rozhodné, zda stěžovatel vyčerpal všechny nezbytné právní prostředky ochrany před tvrzeným nezákonným zásahem v podobě zahájené a vedené daňové kontroly. Krajský soud žalobu odmítl pro nepřipustnost z důvodu nevyčerpání všech opravných prostředků. Měl přitom za to, že stěžovatel kromě stížnosti na postup správce daně ve smyslu ustanovení § 261 odst. 1 až 5 daňového řádu, měl využít ještě prostředek ochrany v podobě žádosti nadřízenému správci daně o prošetření způsobu vyřízení této stížnosti dle odst. 6 téhož ustanovení. Stěžovatel však takovou žádost nikdy nepodal, což výslovně uvedl jak ve svém vyjádření v reakci na usnesení krajského soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 30 A 130/2015 – 24, tak i v kasační stížnosti.

[14] Postup krajského soudu odpovídal právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 9 Aps 4/2013, podle kterého je přípustnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v zahájení a vedení daňové kontroly podmíněna vyčerpáním opravných prostředků v podobě stížnosti na postup správce daně a následné žádosti nadřízenému správci daně o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Nevyčerpal-li žalobce i tento právní prostředek ochrany, nejsou splněny podmínky řízení o žalobě. Krajský soud proto postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele odmítl poté, co ověřil, že výše uvedenou žádost stěžovatel nepodal.

[15] Považoval-li stěžovatel názor přijatý v citovaném rozsudku za ojedinělý, nelze se s ním ztotožnit. Předně lze poukázat na množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která na předmětný rozsudek navázala a závěry v něm přijaté bez dalšího převzala. Pro ilustraci lze odkázat např. na rozsudky ze dne 28. 4. 2015, čj. 8 Afs 11/2015 – 39, ze dne 29. 5. 2015, čj. 4 Afs 74/2015 – 29, ze dne 29. 1. 2016, čj. 3 Afs 14/2015 – 47, nebo ze dne 9. 5. 2016, čj. 8 Afs 76/2015 – 58.

[16] Stěžovatel namítal, že rozsudek NSS, sp. zn. 9 Aps 4/2013, nelze považovat za obecně závazný, neboť s názory tam uvedenými neměli účastníci dotyčného řízení možnost polemizovat a napadnout je opravným prostředkem.

[17] Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu mají kromě dopadu na každou konkrétní věc také širší vliv v podobě vyjádření právního názoru na určitou problematiku. V tomto směru jsou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu závazná pro rozhodování krajských soudů ve skutkově obdobných věcech. Pokud by se krajský soud chtěl od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit, musí se s ní při svém rozhodování pečlivě vypořádat a svůj postup řádně odůvodnit. Rozsudek NSS, sp. zn. 9 Aps 4/2013, byl vydán již v listopadu roku 2013; stěžovateli zastoupenému advokátem tak mohl být znám již v okamžiku podání žaloby. To platí obzvláště v případech, kdy byl na jeho existenci výslovně upozorněn krajským soudem ještě před vydáním napadeného usnesení. Pro stěžovatele samotného tak nemohl být právní

pokračování

názor přijatý v citovaném rozsudku překvapivý. Měl možnost s ním polemizovat a učinil tak, což vyplývá i z jeho vyjádření reagujícího na výzvu krajského soudu k doložení splnění podmínek řízení o zásahové žalobě. Není přitom rozhodné, zda s tímto názorem mohli polemizovat účastníci řízení ve věci sp. zn. 9 Aps 4/2013.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že žádost dle § 261 odst. 6 daňového řádu nelze považovat za prostředek ochrany před nezákonným zásahem správce daně z důvodu, že žádost směřuje proti způsobu vyřízení stížnosti a nikoli proti nezákonnému zásahu samotnému (daňové kontrole). Namítaná žádost ani neslouží k hmotněprávnímu posouzení vyřízení stížnosti, ale pouze k procesnímu prošetření způsobu vyřízení. Podle stěžovatele by se pak věci měl zabývat rozšířený senát.

[19] Nejvyšší správní soud vzhledem ke shodnosti argumentace odkazuje na odůvodnění rozsudku NSS, sp. zn. 9 Aps 4/2013: „V první řadě je možno uvést, že prošetření způsobu vyřízení stížnosti se dotýká i samotné daňové kontroly, která v řízení o zásahové žalobě tvoří předmět řízení. Prošetření se netýká jen samotného procesního postupu vyřízení stížnosti, opačný závěr by činil z prošetření způsobu vyřízení stížnosti prakticky prázdňý institut bez většího významu. Procesní postup vyřízení stížnosti totiž zpravidla nebude pro daňové subjekty představovat problém, naopak rozdílný náhled daňového subjektu a správce daně vyřizujícího stížnost lze očekávat v samotném závěru o důvodnosti stížnosti a dostatečnosti opatření k nápravě. Zmínit lze též, že jak v případě stížnosti, tak prošetření jejího vyřízení, jde o postupy, nikoli formalizovaná řízení zakončená formalizovanými rozhodnutími. Nemělo by proto opodstatnění v zákoně konstruovat institut prošetření způsobu vyřízení stížnosti, v jehož rámci by bylo možno prověřit jen dodržení procesního postupu při vyřizování stížnosti, když jde ve srovnání s řízením o méně formální postup, který není svázán přísnými procesními pravidly. Naopak smysl dává umožnit v rámci prošetření způsobu vyřízení stížnosti prověřit samotný závěr o důvodnosti, resp. nedůvodnosti stížnosti a adekvátnost přijatých opatření k nápravě.

[20] Uvedené je nutno vztáhnout i na případ, kdy stížnost není vůbec vyřízena v zákonem předvídané lhůtě. I v takovém případě se nabízí možnost požádat o prošetření způsobu vyřízení stížnosti a v žádosti o prošetření uvést věcné výhrady proti postupu správce daně při daňové kontrole, kterými se nadřízený správce daně bude zabývat. Pro tento závěr svědčí hlavní smysl institutu prošetření způsobu vyřízení stížnosti, jímž je efektivní odstranění z hlediska práva závadného stavu, čehož však lze dosáhnout jen tehdy, když se nadřízený správce daně bude tvrzenými pochybeními při daňové kontrole věnovat meritorně. V možnosti nechat věcně prověřit tvrzené nezákonnosti při zabývání či provádění daňové kontroly nadřízeným správcem daně nemůže být daňový subjekt limitován pochybeními podřízeného správce daně, který měl stížnost vyřídit včas, ale neučinil tak. Opětovně lze zdůraznit, že vyřizování stížnosti i prošetření způsobu vyřízení stížnosti jsou méně formální postupy, u nichž by tak měl být kladen důraz především na výsledek těchto postupů (odstranění nezákonnosti), nikoli na samotnou procesní stránku jejich provádění – i to podporuje vytvoření co nejširšího prostoru pro věcné posouzení výtek proti daňové kontrole při prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Daňový řád ostatně podmiňuje podání žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti přesvědčením daňového subjektu, že stížnost nebyla řádně vyřízena, do čehož spadá i její nevyřízení ve stanové lhůtě. Závěr, že se nadřízený správce daně musí na základě žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti zabývat všemi, tedy i věcnými, výhradami i za stavu, kdy původní stížnost nebyla ve lhůtě vůbec vyřízena, rovněž umožňuje účinně odstranit nezákonnost již na úrovni správních orgánů a je tak souladný se subsidiaritou ochrany poskytované ve správním soudnictví.

[21] Dále lze zmínit, že v případě důvodné žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti nedojde pouze ke „zrušení“ aktu, jímž byla stížnost vyřízena, a k přikázání nového vyřízení stížnosti. To by taktéž neodpovídalo menší formálnosti postupů. Bude-li žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti věcně důvodná, nadřízený správce daně v návaznosti na prošetření způsobu vyřízení stížnosti sám bezodkladně učiní opatření k nápravě (§ 261 odst. 6 ve spojení s odst. 5 daňového řádu), a to buď formou příkazu podřízenému

správci daně či svým faktickým úkonem. Tímto způsobem se však daňový subjekt může efektivně domoci ochrany před daňovou kontrolou i přímo v rámci prošetření způsobu vyřízení stížnosti, jelikož i zde je možno přijímat opatření, která budou mít vliv na způsob provádění kontroly či mohou zamezit v jejím pokračování. Není zde tedy pouze zprostředkovaný dopad prošetření způsobu vyřízení stížnosti do daňové kontroly, který by se projevoval jen novým vyřízením původní stížnosti v souladu se závěry učiněnými na základě prošetření způsobu vyřízení stížnosti, což by bylo z hlediska § 85 s. ř. s. problematické. Naopak opatření k nápravě přijatá v návaznosti na uvedené prošetření mohou dopadat přímo do probíhající daňové kontroly.

[22] *Prošetření způsobu vyřízení stížnosti je iniciováno již samotnou žádostí daňového subjektu a její prošetření není vázáno na žádné další podmínky. Daňový subjekt tak má široký a nelimitovaný přístup k prověřování relevantních skutečností v rámci prošetření způsobu vyřízení stížnosti, což přisvědčuje závěru, že jde o prostředek ochrany dle § 85 s. ř. s. Na základě § 261 odst. 6 ve spojení s odst. 3 tohoto ustanovení daňového řádu se nadřízený správce daně musí zabývat všemi skutečnostmi, které daňový subjekt uvedl na podporu svého závěru o nesprávném vyřízení stížnosti a s tím spojené nezákonnosti daňové kontroly. I z tohoto pohledu proto jde o dostatečný prostředek ochrany.*

[23] *Skutečnost, že nadřízený správce daně v návaznosti na prošetření způsobu vyřízení stížnosti přijímá opatření k nápravě, zajišťuje, že efektivní ochrany před daňovou kontrolou se lze dovolat i v rámci právního institutu prověření způsobu vyřízení stížnosti, který je tak možno považovat za prostředek ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s.“*

[24] Na základě shora uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele odmítl pro nepřipustnost z důvodu nevyčerpání opravných prostředků. Za prostředek ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím v zahájení a vedení daňové kontroly je totiž nutno kromě stížnosti na postup správce daně považovat i žádost nadřízenému správci daně o prošetření způsobu vyřízení této stížnosti. Tato žádost totiž sama o sobě může vést k napravení nezákonného stavu, resp. k ukončení případně nezákonné daňové kontroly nadřízeným správcem daně. Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvody, pro které by se měl odchýlit od právního názoru vysloveného v rozsudku NSS, sp. zn. 9 Aps 4/2013, resp. pro které by měl věc předložit k posouzení rozšířenému senátu.

[25] Nejvyšší správní soud na závěr uvádí, že se nemohl zabývat důvodností kasačních námitek stěžovatele směřujících do věcného posouzení tvrzené nezákonnosti zásahu spočívajícího v zahájení a vedení daňové kontroly. Těmito námitkami se v případě odmítnutí žaloby nemohl věcně zabývat krajský soud a ani Nejvyšší správní soud se jimi při následném přezkumu odmítavého usnesení zabývat nemůže. Předmětem kasačního řízení v takovém případě je totiž pouze posouzení zákonnosti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, čj. 3 Azs 43/2003 – 48).

V. Závěr a náklady řízení

[26] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem s ohledem na výše uvedené shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného usnesení krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo

pokračování

na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily rámec jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že ani žalovanému náhrada nákladů řízení nenáleží.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu